

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Oostzeedijk 352a Rotterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106a Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

BERICHT.

ABONNEMENTEN voor het volgende halfjaar gaan niet in voor het eerste voldaan is. Het tweede halfjaar begint met dit nummer. Amsterdammers leg het geld voor het afge-
loopen halfjaar klaar.

Onze Anti-Verkiezingsactie.

Het volgende manifest wordt door Rotterdamsch afd. in duizenden exemplaren verspreid:

Het Leiders-offensief tegen de Arbeiders

De leiders van beroep, de menschen die geen klassenstrijd maar prestige-strijd voeren, die geen middel te min en te gemeen achten, om de denkende arbeiders onmogelijk te maken, hebben ook tegen ons, leden van de K.A.P.N., het offensief geopend. Een stroom van vuil wordt over onze hoofden uitgestort en ijverig door de fanatieke volgelingen verder gecolporteed. Het loont de moeite, zoo nu en dan eens kennis te nemen van de taal, waarvan de Roomschen zich bedienen, als het er om gaat hun volgelingen op te warmen," schrijft Dr. W. van Ravesteyn in "De Tribune" van 10 juni.

Maar evenzeer loont het de moeite, datzelfde te doen met de taal der Communistische Partij. We zullen de liefelijkheden eens opsommen, die ons in de laatste weken naar het hoofd zijn geworpen. De leden van de K.A.P. zijn: leugenaars, domooren, stompers, kwaadwilligen, kwajongens, snurkers, crapule (dit beteekent: iederlijk volk, janhagel, schoor, schelm, iederlijk mensch) slachtoffers van Gorter, kleine kinderen, schotten, ploerters, hysterische jongens, zielszieken, gladdekkers, provocateurs, een schurftige bende arbeidersvijanden, onderkruipers, volslagen krankzinnigen, politierekels, door de regering betaalden en menschen met een zwarte ziel.

De "Voorwaarts", het orgaan der S.D.A.P. neemt in haar nummer van 15 juni een deel van deze vuiligheid over en verklaart op gezag van "De Tribune" de vergadering sabotage tot het "voornaamste strijdmiddel" van de K.A.P. Waarom stormt men al deze smerigheden over ons uit? Omdat wij ons verzetten tegen de leidersdictatuur. Omdat wij anti-parlementariërs zijn.

Omdat wij U waarschuwen voor de verderfelijke gevolgen van den verkiezingszwendel. Omdat wij U zeggen: "Stemt niet!" Omdat wij U waarschuwen voor de vakvereenigingen. Omdat wij Uw aandacht vestigen op de verraderlijke rol, die de vakvereenigingen noodzakelijk moeten spelen, getuige de officiële verklaring van het Duitse Ministerie van Binnenlandische zaken, naar aanleiding van den Maart-opstand in 1921, die aldus luidt: "Een woord van erkentelijkheid, de regering bij hare maatregelen ondersteunt te hebben, verdienen de vakvereenigingen van alle richtingen" Omdat wij U zeggen: Bouwt Bedrijfs-organisaties op, voert met deze organisaties, in dezen tijd van kapitalistischen ondergang, alleen den strijd om de verovering van de politieke macht.

Omdat wij U zeggen: versterkt de K.A.P.N., die niet alleen staat in de wereld, maar internationaal verbonden is met Kommunistische Arbeiderspartijen in verschillende landen, zelfs in Rusland. Omdat wij U de waarheid willen zeggen omtrent Rusland.

Omdat wij U bezweren het lot der arbeidersbeweging niet afhankelijk te maken van de 2e en de 3 Internationale.

Omdat wij, in één woord, pal blijven staan voor de

(K.A.P.N.)

Kommunistische Arbeiderspartij in Nederland.

Arbeiders!

De verkiezingen naderen weer! Weer wordt door de verschillende politieke partijen van links naar rechts om uwe stemmen gebedeld.

Gouden bergen worden u beloofd: Goede wetten in het belang uwer klasse, betere volkshuisvesting, billijke belastingregeling, ontwapening, socialisatie, enz.

Roomsch-Katholiek en S.D.A.P., Anti-Revolutionair en Vrijheidsbond, allen bieden tegen elkander op en bezweren U slechts hunne kandidaten te stemmen.

De Communistische Partij zegt, aan dit spelletje niet mede te doen, het parlementarisme te verfoeien, maar beveelt zich evenzeer in de gunst en de recom-mendatie der kiezers aan.

Wel beweert deze partij, dat haar parlementarisme "revolutionair" is, doch dit is slechts een demagogische poging om de aandacht van het proletariaat van de werkelijkheid af te leiden.

Het parlementarisme van de C.P. is geen haar beter dan elk ander.

Het is alles een principieel contra-revolutionaire taktiek. De praktijk van het parlementarisme der C.P.ers in Kamer en Gemeenteraden is direct reactionair. Wij wijzen o.a. op de nationalistische en reactionaire houding van de C.P. fractie bij de Djambi-Kwestie, op het contra-revolutionair karakter van hare buitenlandse politiek, die in wezen niet minder reactionair is, dan die van elke andere partij. Wij wijzen er verder op dat de heeren parlementariërs van de C.P. hard meedoen aan de demagogie, ook door de andere partijen, met name de S.D.A.P. toegepast, alsof zij in het parlement voor de arbeiders verbeteringen kunnen bereiken. Dit noemen de heeren dan: "revolutionair-parlementarisme".

Deze feiten, en tal van andere, die wij niet konden noemen, bewijzen, dat de C.P. niet is een revolutionaire partij, maar een volkomen burgerlijke-parlementaire partij.

Proletariërs! Uitgebuiten!

Wien zult gij stemmen? De partijen van de "Vooruitgang" of van het "Behoud", rood of zwart? Welke kan het beste uw ondraaglijk lot verzachten?

Geen enkele. Geen dezer partijen van R.K. tot C.P. kan iets voor U doen.

Zij kunnen niets voor U doen, omdat het parlement geen andere taak meer vervult dan die van poppenkast. Gij moogt Uzelf laten wijsmaken, dat die 100 in de Kamer daar, regeeren de werkelijkheid is, dat zij niets te zeggen hebben.

Zij bestaan slechts om uwe aandacht af te leiden van de bron uwer ellende:

Het privaatsbezit der productie-middelen!

Zij moeten trachten U wijs te maken dat er onder het kapitalisme nog voordeelen voor U te behalen zijn! Daar dienen hunne politieke spiegelgevechten voor!

Niet het parlement regeert! Dit is slechts een stroomaan in handen der grootkapitalisten. Zoo is het hier, zoo is het in het buitenland. Hier regeeren Colijn, Vissering, Stork & Co., ginds Stinnes & Consorten.

Het internationaal kapitaal is in de parlementen niet te bevechten!

Het Licht.

door W. KOROLENKO.

Langen tijd geleden gebeurde het eens, dat ik op een donkere herstavond op een Siberische rivier moest varen.

Bij een bocht van de rivier gloeide plotseling onder zwarte bergen een licht omhoog.

Het gloeide schel, intensief en heel, heel dichtbij. "Gode zij dank", zei ik verheugd, "een dorp is in de nabijheid, een onderkomen".

De roeier, een Siberiër, keerde zich om en staarde over zijn schouder naar de vlam. Toen begon hij weer apathisch te roeien.

"Het is nog ver . . ."

Ik geloofde hem niet, het licht was er . . . uit de diepe duisternis kwam het scherp naar voren.

Maar de roeier had gelijk, het was werkelijk nog ver. Het is een eigenaardigheid van deze lichtverschijningen, over de duisternis te triomfeeren, nader te komen, te schitteren en uit de verte te lokken.

Gij denkt: nog twee, drie riemslagen en ik ben aan het doel. En toch, het was nog zoo ver.

Nog lang voeren wij op den donkeren, diepzwarten vloed. De rotsen en kloven kwamen nader en dreven weg, trokken zich in 'e verte terug en verloren zich in de schijnbare oneindigheid.

Het licht stond er echter nog . . . Nog altijd wendend en lakkend, zoo na en toch nog ver.

Vaak staat dit beeld mij voor den geest, de donkere vloed, door rotsige bergen beschaduwde en het levendige licht.

Niet mij alleen lokken zoo vele lichten door hunne nabijheid, terwijl het leven nog immer tusschen duistere oevers voortgaat.

En de lichten zijn nog zoo ver. En weer moet men naar den riem grijpen, niet moede worden.

Want voor ons uit is het licht.

Zooene verschenen:

De Sowjet-Regering en de 3e Int. op sleeptouw der Intern. Bourgeoisie.

VERKLARING.

In een der laatste nummers van de K. A. zie ik, dat de Afd. Rotterdam der K.A.P. aan Wijnkoop een debat met mij heeft aangeboden. Ik zal gaarne het bedrog der Derde Internationale ontfmaskeren en neem dus dat plan der afd. Rotterdam aan.

Echter op eene voorwaarde. Wijnkoop heeft herhaaldelijk in openbare vergaderingen eenige leden der K.A.P. politiestippen en provocateurs genoemd. Hij heeft deze beschuldiging niet bewezen, nadat hij daartoe door ons was uitgenoodigd. Dit is het infamste, wat ik ooit in de arbeiderswereld heb gezien.

Wanneer de arbeidersklasse op de hoogte was van haar historische taak, dan zou Wijnkoop om deze daad uit de beweging zijn verdreven, door alle revolutionaire partijen.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagening nooit meededaan en zal er nooit aan meedoen.

Ik stel als voorwaarde voor het debat, dat Wijnkoop deze beschuldiging openlijk intrekt.

H. GORTER.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagening nooit meededaan en zal er nooit aan meedoen.

Ik stel als voorwaarde voor het debat, dat Wijnkoop deze beschuldiging openlijk intrekt.

H. GORTER.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagening nooit meededaan en zal er nooit aan meedoen.

Ik stel als voorwaarde voor het debat, dat Wijnkoop deze beschuldiging openlijk intrekt.

H. GORTER.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagening nooit meededaan en zal er nooit aan meedoen.

Ik stel als voorwaarde voor het debat, dat Wijnkoop deze beschuldiging openlijk intrekt.

H. GORTER.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagening nooit meededaan en zal er nooit aan meedoen.

Ik stel als voorwaarde voor het debat, dat Wijnkoop deze beschuldiging openlijk intrekt.

H. GORTER.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagening nooit meededaan en zal er nooit aan meedoen.

H. GORTER.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagening nooit meededaan en zal er nooit aan meedoen.

H. GORTER.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders, die hen zulke een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagening nooit meededaan en zal er nooit aan meedoen.

H. GORTER.

in aantal sterkere volwassenen, zoodat van zelfstandigheid en bewustzijnsontwikkeling geen sprake is.

Men spreekt in het voorstel van „gelijkberechtigtheid"! Een frase anders is dit niet. Alleen het feit dat men vast moet leggen dat een zeker soort partijgenooten evenveel rechten moet hebben als de anderen, zou reeds aantoonen dat de toestand, zooals boven omschreven is.

Trouwens met 't voorstellen van een leeftijdsgrens voor de jongeren, waardoor slechts een zeker deel van hen tot de partij wordt toegelaten, begint het vaderlijke beschikkingsrecht.

Is de drijfveer van dit voorstel deze, dat er jongere krachten in onze partij noodig zijn, dan moeten wij ons uitspreken voor de zelfstandige organisatie der proletarische jeugd.

Deze jeugdorganisatie, die zelfstandig is dradoor, doordat de jongeren zelf de K. A.-beginselen leeren toepassen, zelf over de daarbij te volgen taktiek discussiëren, is de eenige bron waaruit de K.A.P. jonge Kommunistische Arbeiders winnen kan.

Daarmede is tevens het vraagstuk van de zelfbewustzijns-ontwikkeling der jeugd op de eenig juiste wijze opgelost.

Ook de geschiedenis der jeugdbeweging geeft mij daarin gelijk.

Want alleen doordat zij zelf hun eigen politiek en taktiek bepaalden, doordat zij zelfstandig optraden, waren de jeugdorganisaties in 1915, toen het proletariaat geen Internationale meer had, in staat de Internationale banden te smeden die naast de Russische Revolutie een der grondslagen was voor de 3e Internationale en indirect voor de Komm. Arb. Intern.!

Alleen daardoor zijn in verschillende landen, o.a. in Italië, de Revolutionaire partijen uit de jeugdorganisaties voortgekomen!

De grondslag voor deze jeugdorganisatie is, zoodaigij weet geleegd door de Komm. Arb. Jeugdgroep te Amsterdam als oppositie in de „Zaaiër", kwam zij reeds op voor deze K. A. beginselen, thans nu zij ze in praktijk wil brengen hebben wij de plicht haar en haar orgaan „de Baanbreker", zooveel wij kunnen, te steunen.

Het bestaansrecht van de K. A. J.-groep, dat is te werken voor de vorming van een zelfstandige Komm. Arb. Jeugdorganisatie in Nederland, is haar door de geschiedenis van de jeugdbeweging, door de geestesgesteldheid van het jeugdproletariaat en niet het minst door het K. A. P.-principe: zelfbewustzijns-ontwikkeling, verzekerd.

Onze partij heeft het daarmee in strijd zijnde congresbesluit te herroepen, en dit moeilijke werk te bevorderen.

BERICHT.

ABONNEMENTEN voor het volgende halfjaar gaan niet in voor het eerste voldaan is. Het tweede halfjaar begint met dit nummer. Amsterdammers leg het geld voor het afge-
loopen halfjaar klaar.

GARANTIEFONDS.

Partijgenooten en geestverwanten waken wij op ons blad, het eenige orgaan eener revolutionair-marxistische partij, zooveel als in hun vermogen is te steunen. Thans, meer dan ooit, is ons voortbestaan een levensvoorwaarde voor de zelfbewustzijns-ontwikkeling der arbeiders.

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest 20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme 25 „
Het Historisch Materialisme 40 „
Klassenoraal 10 „

Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie 35 „
De Wereldrevolutie 25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin 40 „

Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij 25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) 120 „

De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat 12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleeptouw der Intern. bourgeoisie. 20 „

Open brief aan Lenin 25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.

Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.

Deze onvruchtbare vergadering voor de C.P. werd om twaalf uur gesloten met applaus, neen met gehoon en gelach. Men verzekerde ons dat Wijnkoop in Schiedam wel drie stemmen op zich vereenigt.

Kameraden van de K.A.P.N. verzuimt niet wanneer deze heeren de arbeiders het reformisme druppelsgewijze ingeven, wij op hun openbare vergaderingen moeten zijn.

Aan ons de taak, al zijn wij klein met kracht tegen de zwendel politiek van de C.P., die niets te maken heeft met het communisme te agiteeren.

Schiedam heeft ons bewezen, dat deze heeren tot alles in staat zijn wanneer het gaat om hun partijbelangen. Schandelijk is het van een Wijnkoop te hooren, dat er van Gorter geen artikelen zijn geweigerd en hij persoonlijk de meeste sympathie voor Gorter heeft.

Wanneer hij interruptie dan wordt geroepen is Gorter dan een leugenaar zegt de heldhaftige Wijnkoop:

Dat gaat jullie niet aan, ik zal Gorter zelf wel zeggen wat hij is. Daarom kameraden laat de K.A.P. de heeren der nachtmerries worden, weest overal present om de arbeiders op deze lage praktijken te wijzen en deze zullen zich verachtelijk afkeeren van een partij die zich noemt C.P. en mee strijden onder de vaan van de K.A.P.

De aanslag op de havenarbeiders.

De brute aanslag op de havenarbeiders door de „Scheepvaartvereeniging Zuid" is Maandag 8 Mei ingeluid met 10 pCt. loonsverlaging.

Eigenaardig is de houding van de vakverg. geweest. Eenige weken geleden beleide de Ned. Fed. van transportarbeiders over bovenstaande een openbare vergadering, met Bouman en Sornani als sprekers.

Bouwman was de bonafide revolutionair en spoorde aan tot de staking, wat zeer gemakkelijk was, daar, zijn wij goed ingelicht de org. „Streven naar Verbetering" nog geen honderd arbeiders meer telt. Aan den anderen kant was dit zoo misdadig daar er pas in de haven een opruiming is gehouden van 2500 arbeiders.

Bouman gelooft zeker nog steeds aan de bloeiperiode van het kapitalisme om een aanslag op het levenspeil van de arbeiders te kunnen laten afslaan.

Aan den anderen kant schijnt hij dit niet meer te gelooven.

Het geliefkoosde spreken van deze concurrende leiderskluiken is steeds: Binnen het raam van het kapitalisme is er voor de arbeiders geen verbetering moet mogelijk.

Kameraden in de haven, dit laatste zegt ook de K.A.P. maar niet met de bedoelingen van de vakvereenigingsleiders om een fraze in den mond te nemen waarvan zij de waarde niet kennen.

Wij zeggen het kapitalisme verkeert in zijn laatste levensfase. Is aan die laatste levensfase een eind te maken door den loonstrijd? Neen kameraden, in dit tijdperk moet de proletarische klasse voor zijn historische taak geplaatst worden.

De strijd om de macht moet ingeluid worden. Geen parlementarisme of onderhandelingsje spelen met de vakorg. Op eigen beenen staan, het zelf denken en handelen naar voren en dan, havenarbeiders, is dit de laatste aanslag geweest.

Hengelo.

Het is weer 1 Mei geweest, de dag, waarop de revolutionairen wapenschouw houden. Toen wij Maandag den eersien Mei, des avonds om 7 uur de vergaderzaal binnentraden, gewapend met een pak leetuur, scheen het ons toe, dat de opkomst niet groot zou zijn. Maar tenslotte viel het nog mee, ofschoon het geen Meivergadering als vorige jaren was. Waar bleven zij, die zich revolutionairen noemen?

Als ze hier, in Hengelo, in de onafhankelijke vakvereenigingen te zoeken zijn, zijn ze al bijzonder revolutionair. Wie licht daar?

De meesten zijn het niet met ons eens en schermen met Domela Nieuwenhuis. Maar we vragen deze menschen, als gij wilt wat de vrije socialist en anarchisten willen, waarom sluit ge u dan niet bij hen aan?

Op dezen Meidag verkochten we nog al wat brochures, vooral die van den Alg Arb. Bond. Dit zal wel gekomen zijn doordat Schenk de Meirede uitsprak en er op wees, dat de vakvereenigingen niet meer moeten strijden voor een centje meer of een halfuurtje minder, maar dat er revolutionaire B. O. moesten komen. En daar had hij volkomen gelijk in. Deze vergadering ging uit van het F.A.S.

De S.D.A.P. hield op 30 April een meeting en een optocht, die maar matig was. Op 1 Mei hadden ze het Concertgebouw afgehuurd.

Arbeiders van Hengelo, neemt kennis van onze leetuur. Abonneert u op ons blad, de Kommunistische Arbeider. Agent: J. Weegink, Krabbenboschweg No. 4, Hengelo.

organisatie der arbeiders voor de Wereldrevolutie en voor de Dictatuur van het Proletariaat.

Zie hier, wat onze partijgenoot Herman Gorter van deze laster-campagne zegt (zie Kommunistische Arbeider No. 14).

Verklaring. In een der laatste nummers van de K.A. zie ik, dat de afd. Rotterdam der K.A.P. aan Wijnkoop een debat met mij heeft aangeboden. Ik zal gaarne het bedrag der Dürde Internationale ontmaskeren en neem dus het plan der afd. Rotterdam aan. Echter op eene voorwaarde. Wijnkoop heeft herhaaldelijk in openbare vergaderingen enige leden der K.A.P. politiestionnen en provocateurs genoodd. Hij heeft deze beschuldiging niet bewezen, nadat hij daartoe door ons was uitgenoodigd. Dit is het infaamste, wat ik ooit in de arbeiderswereld heb gezien. Wanneer de arbeidersklasse op de hoogte was van haar historische taak, dan zou Wijnkoop om deze daad uit de beweging zijn verdreven, door alle revolutionaire partijen.

Het is alleen de geestelijke laagheid der arbeiders en hun blinde onderwerping aan hun leiders die hen zulk een daad doen aannemen. Ik heb echter aan die verlagring nooit meegedaan en zal er nooit aan meedoen.

Ik stel als voorwaarde voor het debat, dat Wijnkoop deze beschuldiging openlijk intrekt.

(w.g.) H. GORTER
Aan U, arbeiders, deze schandelijke laster een halt toe te roepen.

Trots alles: **Weg met het Parlementarisme.**
Weg met de Vakbeweging.

Bouwt bedrijfsorganisaties op.
Leert vrouwen op eigen kracht
Dan verover je macht!

KOMMUNISTISCHE ARBEIDERS PARTIJ
(afdeling Rotterdam.)

Het Eenheidsfront van het Kapitaal en van den Arbeid.

Herinnert men zich nog, dat Gorter in de brochure de Wereldrevolutie en in vele artikelen het Eenheidsfront van het Kapitaal na den oorlog voorspelde en dat hij daarom opriep tot het Eenheidsfront van het Proletariaat?

Toen was het de Tribune die daartegen opkwam en Gorter daarom contrarevolutionair noemde. Hij deed dit maar om de werkelijke revolutie te ontwijken, die in elk land nationaal moest zijn. En wat ziet men nu? Het Kapitaal, het Russische ingesloten, verenigt zich — onder Englands en Amerika's leiding; zoals Gorter ook voorspelde — te Genua, te Parijs, te den Haag, tot een Eenheidsfront tegen het Proletariaat. Dat front komt, langzaam en moeilijk, tot stand.

En het internationale Eenheidsfront van het Proletariaat, het zoeken waarvan de Tribune toen contrarevolutionair noemde?

Het wordt nu door de Tribune en door de derde Internationale zelf gezocht!

Maar zij willen het nu voor hervormingen en voor den opbouw van het kapitalisme. Zij willen het met de tweede Internationale en de S.D.A.P. Dit hebben wij nooit bedoeld. Wij hebben alleen bedoeld tegenover het kapitalistisch Internationale Eenheidsfront het revolutionaire. Het alleen kommunistische.

De gelijkenis van den waterbak.

(Fragment uit E. Bellamy's „Gelijkheid“).

Er was eens een zeer droog land, waar het volk groote behoefte aan water had. En zij deden niets dan zoeken naar water, van den morgen tot den avond, en velen kwamen om, omdat zij het niet konden vinden.

Echter waren er zekere mensen in het land, die listiger en vlugger waren dan de rest, en dezen hadden voorraden water verzameld, waar anderen niets konden vinden, en deze mensen werden kapitalisten genoemd. En het geschiedde, dat de bevolking van het land tot de kapitalisten kwam en hen smeekte, dat zij hun van het water zouden geven, hetwelk zij hadden verzameld, opdat zij konden drinken, want hun gebrek was groot. Maar de kapitalisten antwoordden hen, zeggende:

„Gaaf heen, gij onnoozelen! Waarom zouden wij u geven van het water, dat wij verzameld hebben. Zouden wij dan niet aan u gelijk worden en met u omkomen? Doch hoort, wat wij voor u willen doen. Weest gij ons dienaars en gij zult water ontvangen.“

En het volk zeide: „Geef ons slechts te drinken en wij zullen u dienen, wij en onze kinderen.“ En het was aldus.

Nu waren de kapitalisten mensen van begrip en wijs in hun geslacht. Zij bevalen het volk zich tot afdelingen te vormen en stelden toen opzichters en hoofdlieden over hen aan. En sommigen plaatsten zij aan de bronnen, om het water te putten en anderen lieten zij het water wegvooien en weer anderen zetten zij aan het zoeken van nieuwe bronnen. En al het

Verwording.

Onder den titel van „Ons groote plan“, komt in het Weekblad der Nederl. Vereen. van Spoor en Tram, staande op het standpunt van den klassenstrijd, van 10 Juni j. het volgende idee als hoofdartikel te voorschijn.

Het zoetsappig, lieflijk artikel in zijn geheel weer te geven, lijkt mij zonde van tijd en papier, daarom in 't kort de hoofdinhoud.

Zoals iedereen weet is op 't oogenblik aan de spoorwegen, reactie troef, als overal en de bezuinigingen. Ten koste van 't personeel in vollen gang.

Verlenging van arbeidsduur, met als gevolg z.g.n. overcomplete personeel, wat met een deftig woord, „ter beschikking“ wordt gesteld. Dat beteekent o.m. dat eenige duizenden ter beschikking van den honger en ellende worden gesteld. Onze opperste chef, de minister van alle voork. zaken verklaarde in het kletscollege te den Haag, dat toch zeker niemand zou willen dat de spoorwegdirectie overcomplete personeel in dienst zou houden en vond hierin tot z'n groot genoegen, zelfs steun bij de politiestionnenfabrikant, dictatortje Wijnkoop, welke daar alleen zit, om af te breken en de burgerij leert, goede grondwetjes te maken.

Het gevolg van al dat geklets is nu, dat er in den loop van den tijd zoals reeds gezegd is een massa spoorproleten, zonder werk, of beter gezegd, zonder verdienste komen. Daaronder zijn er natuurlijk ook een aantal, welke hun morele, en stoffelijke belangen, hebben oververtrouwd aan de madhige Nederl. Vereen. in de vaste overtuiging, dat in ruil voor hun trouw betaalde contributie, deze Organisatie 't wel voor hen in orde zou maken, wat hun trouwens ook zoo geleerd is.

Het blijkt dan ook inderdaad, dat ze niet misgetast hebben.

De geheele Nederl. Vereen. de geheele moderne vakbeweging is in de weer, het Nederlandsche proletariaat wakker te schudden, te wapen te roepen en de strijd aan te binden tegen Directie en Regeering, welke nu toch zeker wel getoond hebben, als het er op aan komt, lak te hebben aan alle georganiseerd overleg, loonraad en meer dergelijke veroveringen.

Exuseer me, ik was aan 't plantaseeren. Tegen dit optreden van Directie en Regeering, n.l. het ontslag van een gedeelte van 't personeel, stelt 't H.B. van b.g. organisatie, voor, van elk lid dat nog maar half verhoord en verschrompeld is, een bijdrage te heffen, opdat zij, die dan heelemaal verhoorden, gedurende, een week of zes de som van f 15 zullen ontvangen ongeveer precies het bedrag wat ook „armenzorg“ verstrekt aan z.g. uitgetrokkenen.

Is het niet schitterend, zoo'n idee! Dat is „Ons groote plan“, hoofdartikel Weekblad 10 Juni '22 midden in het revolutionaire tijdperk. al is het hier te midden van kikkers en moerasdampen erg dof en muf.

Beter bewijs voor verwording, had het H.B. nooit kunnen leveren.

't is lijmen en plakken daar en 't gaat van kwaad tot erger, totdat het proletariaat, ook hier, die heele lapwinkels van zich af schudden zal en daarvoor in de plaats zal stellen zijn nieuwe strijdformities, georganiseerd in de fabrieken en bedrijven zelf, met als enig doel: de omverwerping van deze parodie eener samenleving en vestiging der maatschappij van den arbeid.

Kameraden hoog de propaganda voor de Bedrijfsorganisaties.

Vakverenigings-Strategie.

De Federatie van Fabrieksarbeiders afd. Amsterdam treedt op als bemiddelaar tusschen kapitaal en arbeid! In het Orgaan van deze bond staat in nummer 6 van de 5de jaargang gedateerd 16 Juni 1922 het volgende:

UIT DE AFDEELINGEN.

AMSTERDAM.

— Reeds gedurende veertien dagen zijn wij met onze jongens werkzaam aan de N.V. Asbest Cement-platenfabriek in actie en zeker is het van belang om deze kwestie uitvoerig te publiceren.

Waar de directie deze onderneming den laatsten tijd nogal poogde te knibbelen op de uitbetaling der feestdagen stelde het afdelingsbestuur zich op de hoogte in hoeverre de uitbetaling van de Hemelvaarsdag en de Pinksterdag gewaarborgd was.

Uit de daarop gehouden besprekingen kwam van de zijde der directie naar voren dat de Hemelvaarsdag zou worden uitbetaald doch voor wat betreft de Pinksterdag dit niet meer noodig zou zijn omreden de fabriek opnieuw zou worden stopgezet.

Wij kunnen ons indenken dat deze boodschap een teleurstelling voor de arbeiders betekende. Immers op 1 Januari 1922 werd ook tot stopzetting deze fabriek overgegaan, nadat voordien het personeel reeds van ca. 200 tot 70 man was ingekrompen. Toen dan ook voor ongeveer 2 maanden terug weer tot aanname van personeel werd overgegaan, hoopte men dat lians de fabriek zou blijven doordraaien.

Maar, zult u opmerken, waarom nu die actie? Luistert, vrienden!

Reeds meerdere malen ging men aan de „Martini“ tot stopzetting van het bedrijf over, echter met dien verstande dat een klein gedeelte van het personeel in dienst werd gehouden, z.g. om de eventuele kleinere orders af te leveren.

Het was te voorzien dat ook thans ditzelfde zou gebeuren en op grond daarvan werd in eene gehouden vergadering besloten, dat wanneer op 3 Juni aan verschillende zou worden medegedeeld dat zij konden blijven werken, de directie zou worden voorgesteld alle ontslagenen in dienst te houden en hen om beurten te laten werken.

Een voor allen, allen voor één.

Wij vernemen dat deze woorden door de asbestcementbesteders in de praktijk zijn omgezet. Wij hebben reeds met de directie over dit voorstel gesproken en kregen toezegging dat zoo mogelijk deze regeling zal worden aanvaard.

Wij willen niet op deze kwestie vooruitloopen, doch zullen in het volgend vakblad het eindresultaat van een en ander aan u mededeelen.

Het voorstel als zodanig wenschen wij toch nog even nader te belichten.

Zou het voorbeeld van de asbestcementbesteders in deze niet kunnen worden overgenomen door diverse groepen van arbeiders?

Wij vermeenzen deze vraag bevestigend te moeten beantwoorden.

Er is onzerzijds reeds meerdere malen op gewezen, dat feitelijk het standpunt der georganiseerde arbeiders moet zijn:

Algemeen werken of algemeen staken!

En als de kapitalisten zagen, dat het water overstroomde, zeiden zij tot het volk:

„Ziet gij niet, dat de bak, welke is de markt overloopt? Daarom zij neder en wees geduldig; want totdat de bak ledig is, zult gij ons geen water meer brengen.“

Maar nademaal het volk niet meer de stuivers ontving van de kapitalisten voor het water, dat zij brachten, zoo konden zij geen water meer van de kapitalisten koopen, hebbende niets om mede te koopen. En de kapitalisten, zende, dat niemand meer water van hen kocht, werden bezorgd. En zij zonden mensen uit op de groote wegen, en op de zijwegen, en in de hekken, roepende:

„Zoo iemand dorst heeft, laat hem komen tot den bak, welke is de markt, en water van ons koopen, want hij loopt over!“ Want zij zeiden tot elkander: „Ziet! de tijden zijn slecht, wij moeten adverteeren.“

Doch het volk antwoordde, zeggende:

„Hoe kunnen wij koopen, tenzij gij ons huurt, want hoe anders zullen wij iets hebben om mede te koopen? Daarom huurt gij ons als tevoren, en gaarne zullen wij water koopen, want wij hebben dorst, en gij zult niet meer noodig hebben te adverteeren.“

Maar de kapitalisten zeiden tot het volk: „Zullen wij u huren om water te brengen, indien de bak, welke is de markt, alreeds overloopt? Daarom koopt gij eerst water, en als de bak, doordien gij koopt, ledig geworden zal zijn, zoo zullen wij u weder huren.“

En zoo geschiedde het, dat wij de kapitalisten hen niet meer huurden om water te brengen, het volk niet

Wanneer daar bedrijven zijn, welke door de tegenwoordige maatschappelijke verhoudingen niet dat aantal arbeiders in dienst kunnen houden welke zij oorspronkelijk hebben gehad, dan moet niet zoals nu vaak gebeurt een gevecht worden ontslagen terwijl de overigen rustig hun zes dagen blijven doorwerken.

Dan moet naar het voorbeeld der asbestcementbesteders de boerham worden gedeeld.

Indien een dergelijk systeem bij de arbeidersklasse ingang zal vinden en er daar waar dit mogelijk is naar wordt gehandeld, zal worden voorkomen wat nu zoo vaak gebeurt, n.l.:

Eenerzijds een groep werkende, schimpend en scheldend op hen die noodgedwongen zich met een hongeruitkeering moeten laten afschepen.

Anderzijds een groep bedelende, gedemoraliseerd tot het uiterste waarvan de minst sterken ten slotte tegen ieder bedrag hun arbeid trachten te verkoopen.

O zeker, wij voorzien direct de „technische bezwaren“, welke van werkgeverszijde naar voren zullen worden gebracht. Men zal natuurlijk in die kringen duidelijk voelen dat de loonsverlaging en dergelijke verslechteringen minder gemakkelijk zullen kunnen worden doorgevoerd wanneer niet vooraf een bepaalde groep door wekenlange werkeloosheid systematisch kan worden „bewerkt“.

Wij gelooven echter dat wij als arbeidersklasse tot taak hebben te zorgen dat de idee als hierboven aangegeven ingang vindt onder onze leden in het bijzonder en de fabrieksarbeiders in het algemeen, zeker is niet van belang deze kwestie te bespreken in vergaderingen etc.

Hieruit blijkt weer voor de zoveelste maal dat de huidige vakbeweging met alles vastzit aan deze rotte samenleving. Minstens mocht men toch van hen, die zich de revolutionaire vakbeweging noemt, verwachten, dat zij de onverzoonlijke strijd prediken tusschen kapitaal en arbeid.

Men schrijft ook over de z.g. „technische bezwaren“ die van werkgeverszijde naar voren gebracht zullen worden. Maar als men de zaak niet eens van werkgeverszijde maar van arbeiders standpunt beschouwd, wat bereikt men dan praktisch. Namelijk dit: dat die arbeiders, die zich door een dergelijk iets laten beeldden, precies zoo bedrogen uitkomen als wanneer zij gedeeltelijk werken en gedeeltelijk niet werken.

Want neem aan, dat de directie van die fabriek daarvoor te vinden is, dan werken de arbeiders voor ongeveer net zoveel als wanneer zij niet werken en overgeleverd zijn aan Werklozenkas en Burgerlijk Armbestuur. Laten de arbeiders begrijpen dat de strijd om hun taak als klasse te vervullen nooit zoo'n strijd mag zijn. De werkelijke strijd is gelegen in Bedrijfsorganisatie die nergens anders voor mag strijden dan om de directe verovering der macht en stichting van de proletarische dictatuur.

Partijgenooten en Geestverwanten

STEUNT

de „Kommunistische Arbeider“ zoveel als in uw vermogen is financieel en moreel, door het aanwerven van abonnees, etc.

Ons blad is het eenige orgaan in Nederland, dat de stem van het revolutionaire Marxisme doet hooren.

meer het water kon koopen, dat zij reeds hadden gebracht; en wij het volk het water, dat zij aanbrahten niet kon koopen, de kapitalisten hen niet meer huurden om water te brengen.

„En het zeggen ging rond: „Er is een crisis“.

En de dorst van het volk was groot, want het was nu niet als in de dagen hunner vaders, toen het land voor hen open was; want een iegelijk zocht water voor zichzelf, nademaal de kapitalisten hadden genomen al de bronnen en al de fonteynen, en al de watermolens, en de vaten hadden zij genomen en al de emmers, zoodat niemand bij het water kon komen, behalve van de bak, welke was de markt. En het volk murmurde tegen de kapitalisten, zeggende:

„Ziet! De bak loopt over, en wij sterven van dorst. Daarom geef ons van het water, opdat wij niet omkomen.“

Doch de kapitalisten antwoordden:

„Niet aldus. Het water is van ons. Gij zult daarvan niet drinken, tenzij gij het van ons koopt met stuivers.“

En zij bevestigden met een en een, zeggende naar hunnen trant: „Zaken zijn zaken“.

Maar evenwel, de kapitalisten waren verontrust, doordien het volk geen water meer bracht, waardoor zij geen winsten meer hadden, en zij spraken tot elkander, zeggende: Het schijnt, dat onze winsten onze winsten hebben gestuit en vanwege de winsten, die wij hebben gemaakt, kunnen wij geen winsten meer maken. Hoe kan het zijn, dat onze winsten onprofiteel zijn voor ons geworden zijn en onze verdiensten ons arm maken? Laat ons daarom de waarzeggers

Politiek Overzicht.

20 juni.

In ons laatste overzicht schreven wij, dat de conferentie in Genua één der eerste stappen was, die het Europeesche kapitalisme gezamenlijk doet om aan den dreigenden ondergang te ontkomen en zijn doodscrisis te overwinnen. Engeland, zeiden wij, dat de leiding neemt van die pogingen, omdat het na Duitsland het meest door een waarlijk proletarische revolutie wordt bedreigd — immers het over-overgrote deel zijner bevolking is proletarische — en dat ook de leiding hebben moet omdat het 't eenige groote Europeesche land is dat zijn geldmarkt nog stevig in handen heeft en niet bankroet is. — Engeland heeft twee oogmerken. De sterke vermindering van Duitslands schuld en den kapitalistischen opbouw van Rusland door eenige offers en concessies. Met deze twee groote middelen hoopt het het Europeesche kapitalisme van den dood te redden.

Bij beide middelen vindt het Frankrijk tegenover zich. Frankrijk wil geen vermindering van Duitslands schuld en geen hulp aan Rusland. Het wil van beide landen de betaling en teruggave van alles.

Daarom wilde Engeland Frankrijk isoleren om het, als het alleen stond, tot compromis te dwingen. Dit nu is ten deele en wel in het hoofdpunt, de vermindering der Duitse schulden, gekukt. In de als gevolg van de conferentie te Genua gehouden conferentie van bankiers is besloten, met alle stemmen tegen die van Frankrijk, dat er geen internationale leening zal gegeven worden aan Duitsland, d.w.z. indirect aan Frankrijk wanneer niet de schulden van Duitsland belangrijk (men spreekt van met de helft) worden verminderd.

Het belangrijke is, dat in deze bankiersconferentie Amerika zat. De bekende bankier Morgan stond aan Engelse zijde en tegenwoordigde zonder twijfel de meening zijner regeering. De Amerikaansche regeering had zich door den minister Hoover kort te voren evenzoo uitgesproken.

De eerste stap dien Engeland, d.w.z. het gezamenlijk Europeesch kapitalisme (de Russische Sowjet-regeering ingesloten) wil doen om aan den dood te ontkomen, ni. het isolement van Frankrijk om daardoor Duitsland's ondergang te voorkomen, is gelukt.

Nu wil Engeland in den Haag hetzelfde probeeren met het tweede punt: den kapitalistischen opbouw van het kapitalistische Rusland. Ook daarin moet Frankrijk geïsoleerd worden.

Wanneer Frankrijk alleen staat in de zaak der vermindering van Duitsland's schuld tegenover de geheele wereld, ook tegenover Amerika, en in de zaak van den opbouw van Rusland tegenover Europa, dan hoopt Engeland dat het toegeven zal.

En als gevolg van dit toegeven, verwacht het dan en verwacht het geheele Europeesche kapitalisme, reusachtige kredieten van de Verenigde staten, kwijtschelding der schulden tusschen de geallieerden onderling en zoo dan redding van den ondergang.

Deze reusachtige pogingen tot redding, doet het wereldkapitalisme, het Russische ingesloten. En wat doet het wereld-proletariaat, dat door dit gezamenlijk handelen van het wereldkapitaal, het eerste dat ooit plaats had, in een vreeselijke slavernij zou komen.

Het richt niet eens bedrijfsorganisaties op de basis

halen, opdat deze ons deze dingen kunnen verklaren. En zij zonden om de waarzeggers.

Nu waren de waarzeggers mannen, geleerd in duistere uitspraken, die zich met de kapitalisten verenigden vanwege het water der kapitalisten, opdat zij daarvan zouden ontvangen om van te leven, zij en hunne kinderen. En zij spraken voor de kapitalisten tot het volk en traden op als als hunne gezanten, gezien dat de kapitalisten geen mannen waren vlug van begrip noch rad van tong.

En de kapitalisten verlangden van de waarzeggers, dat zij deze verschijnselen aan hen zouden verklaren, en waardoor het kwam, dat het volk geen water meer van hen kocht, ofschoon de bak gevuld was. En sommigen van de waarzeggers antwoordden en zeiden:

„Het komt vanwege overproductie“, en anderen zeiden: „Het is door overvoering van de markt“, doch de betekenis dezer woorden is dezelfde. En weer anderen zeiden: „Neen, deze verschijnselen worden veroorzaakt door de vlekken op de zon“.

En nog weer anderen waren er, die zeiden: „Noch wegens overvoering der markt, noch wegens de vlekken op de zon is het, dat dit euveld over ons gekomen is, maar door gebrek aan vertrouwen“.

En terwijl de waarzeggers onder elkander twistten, overeenkomstig hunne gewoonte, sluimerden en sliepen de mannen van de winst, en toen zij ontwaakten zeiden zij tot de waarzeggers: Het is genoeg. Wat gij zegt, behaagt ons wel. Gaat nu heen en spreek even behagelijk tot dit volk, opdat het tot rust kome en ons niet vrode late.“

voor de revolutie. Zelfs daartoe heeft het niet de kracht. Het vecht — zoowel in de 2de als in de 3de internationale — alleen voor betere arbeidsvoorwaarden onder het kapitalisme en bouwt daarmee het kapitalisme op.

En het wil — zoals nu in Nederland — een paar kamerzetsels voor zijn leiders, die het, zoowel in de 2de als in de 3de Internationale zullen overleveren aan het kapitaal.

De Baantjesgasten komen in 't nauw

Het Nederlandsche proletariaat heeft door verschillende omstandigheden een bevoorrechte positie ingenomen gedurende den oorlog en daarna in vergelijking met de arbeiders der oorlogvoerende landen — voor zoover te minste van bevoorrecht gesproken kan worden — in een toestand van slavernij.

De kapitalistische klasse meste zich vet en de kruimpjes, die van hun disch vielen maakten van de arbeiders willige werktuigen in hun handen. Dit was voor de vakbeweging en vooral de bestuurders den tijd, de arbeiders wijs te maken, dat hun actie dit alles tot stand gebracht had. Deze tijd is voorbij. Het levenspeil der arbeiders wordt steeds meer naar beneden gehaald, terwijl steeds grootter aantal werklozen aan den lijve voelen, dat in het kapitalisme slechts zoveel arbeiders te werk gesteld worden als noodig is de winstmachine in gang te houden. Met het steeds duidelijker worden der machteloosheid van de vakbeweging breekt voor de gesalarieerde bestuurders een tijd aan waarin zij er alles op zetten het leven der vakbeweging te rekken. „Klassestrijders“ — zoo noemen zij zich zelf! bedelen om het vertrouwen van de werkgever en bieden hun samenwerking aan bij hen, die de arbeiders uitbuiten tot het gebeente.

Een karakteristiek voorbeeld hiervan geeft ons een artikel in het Weekblad van de Ned. Vereen. van Spoor- en Tramwegpersoneel, waarin v. Braambeck zijn strijdshart licht geeft en na op verschillende verslechteringen gewezen te hebben, de directie een verwijt maakt over haar ongevoeligheid voor de goede bedoelingen zijner vakbeweging. Van strijd tegen de kapitalistische klasse is geen sprake; de Ned. Vereen. wil slechts samenwerking ten behoeve van het bedrijf, d.i. het kapitalistisch bedrijf. En v. B. slooft zich uit, dit de directie der spoorwegen toch vooral goed duidelijk te maken. Hij zegt o.m.:

„Uit dit alles merkt men toch nog eens weer „hoe door en door ongezond het beheer der spoorwegen is. Met deze almacht der directie, die net „zoo min als tien jaar geleden in den vakbond kan „zien een inselling om mede samen te werken „ten behoeve van het bedrijf, kan er natuurlijk nooit „een goede verhouding ontstaan.“

En iets verder:

„En ze (de directie) begrijpt er niets van, dat „juist hierdoor gekweekt moet worden het gevoel „van vijandschap tegenover directie en bedrijf, dat „bij het personeel aanwezig, zoo nadeelig kan zijn. Wij zouden voor wat betreft de waardering voor den vakbond door de Directie der spoorwegen, van Braambeck gerust kunnen stellen.“

De situatie is echter momenteel gunstig voor de werkgever, zoodat van de hulp der vakbeweging nog geen gebruik gemaakt behoefte worden.

Maar de waarzeggers, zelfs de mannen van de geheime wetenschappen — zoo werden zij door sommigen genoemd — waren huiverig om tot het volk te gaan, omdat zij niet gesteund wilden worden, want het volk beminde hen niet. En zij zeiden tot de kapitalisten:

„Meesters, het is een geheim van ons vak, dat indien de menschen niet dorstig, maar verzadigd zijn en rustig, zoo zullen zij belagen in onze redevoeringen scheppe, evenals gij. Doch indien zij dorstig zijn en ledig, zoo zullen zij geen belagen in onze woorden vinden, maar ons eerder bespotten. Want het schijnt, dat tenzij iemand vol is, onze wijsheid hem slechts louter holheid is.“

„Maar de kapitalisten zeiden:

„Gaaf heen! Zijt gij niet onze mannen om ons te vertegenwoordigen?“

En de waarzeggers gingen tot het volk en verklaarden hen het geheim van de overproductie en hoe het kwam, dat zij moesten omkomen, omdat er overvloed was van water en hoe er niet genoeg kon zijn, omdat er te veel was. En ook spraken zij tot het volk over de zonnevlekken en waarom het was, dat deze dingen over hen kwamen door gebrek aan vertrouwen.

En het was gelijk de waarzeggers hadden gezegd, want voor het volk scheen hun wijsheid slechts holheid te zijn. En het volk beschimpde hen, zeggende: „Scheert je weg, gij kaalkoppen! Wilt gij ons bespotten? Wordt hongersnood door overvloed veroorzaakt, komt er niets uit veel?“

En zij naman steenen op en steergden hen.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT O DE
14 DAGEN.

REDACTIE: Rotterdam
Oostzeedijk 352a
ADMINISTRATIE:
Tranavaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

De zelfbewustzijnsontwikkeling van het proletariaat.

In No. 13 van ons orgaan hebben wij in het artikel „Het Economisch mogelijk“ getracht aan te toonen, waarom de vakverenigingen door de ontwikkeling (of beter door de afwikkeling) van het kap. als productiesysteem totaal ongeschikt zijn om de hogere, werkelijke belangen van het proletariaat te verwezenlijken. Is dit de praktische kant van de zaak, zoo rest ons nog de aandacht te vestigen op wat wij kunnen noemen, de geestelijke zijde van het „vraagstuk“ der vakverenigingen en ook der oude politieke partijen en organisaties, de zelfbewustzijnsontwikkeling der arbeiders.

De organisaties van den ouden stempel kunnen alleen nog maar levensvatbaarheid hebben, wanneer de zelfbewustzijnsontwikkeling van de leden nog weinig gevorderd is. Organisaties bestaan, onverschillig of het partijen dan wel verenigingen of federaties zijn, uit menschen van verschillende aanleg en mentaliteit (geestelijke gesteldheid). Er zijn altijd menschen, die het liever aan een ander overlaten en menschen, die graag haantje de voorste willen zijn. Als zodanig zijn ook de arbeidersorganisaties (partijen en vakverenigingen of anderszins) een geschikt terrein voor baantjesgasten en beoefenaren van geestelijke sport, een soort van toernooiveld, waar de helden met elkander vechten en de overigen toekijken. Wie het meest geschikt is voor een of andere functie wordt daarvoor „aangewezen“, niet zozeer omdat hij zulke goede eigenschappen als bestuurder of redacteur heeft, maar omdat de andere niet voldoende zelfbewustzijn hebben. Het kankergetzel aan de proletarische organisaties, het leidersdom, komt mede voort uit de onrijpheid der massa.

Maar zelfs al hebben de beoefenaren van geestelijke sport geen leidende functie in dien zin, dat zij voorzitter, secretaris, redacteur of wat dan ook zijn, dan nog vindt hun activiteit wel een weg om hun invloed te laten gelden. Zij misbruiken hun geestelijk overwicht, hun meerdere ontwikkeling en bevoorrechte positie dan om de minder bevoorrechte „kameraden“ te overheerschen en aan zich ondergeschikt te maken. Dit gebeurt dan meestal onder het voorwendsel van het „belang van de organisatie“ en voor „het groote doel“, voorwendsels, die men als zodanig alleen maar kan beoordeelen, wanneer men een goed menschenkenners is. Een voorbeeld in dit opzicht is b. v. de heer van Ravesteijn, die de laatste jaren niet meer in het bestuur van de afd. R'dam der C. P. zat, maar wiens overwegenden invloed op het bestuur onmiskenbaar is. Wellicht kan dit een voorbeeld met talrijke andere worden aangevoeld.

Hieruit volgt, dat ons organisatieprincipe: steeds andere krachten in de functies, ook absoluut geen waarborg voor de zelfbewustzijnsontwikkeling der leden is. Want wij moeten niet vergeten, dat het historische materialisme nog altijd juist is en dat wij producten zijn van de kapitalistische maatschappij, d.w.z. behept met de specifiek kapitalistische ondeugden. Zij die zichzelf zoeken, die zich willen uitleven hoe dan ook zullen de meest democratische instellingen nog wel kunnen gebruiken om zich zelf te vinden. Het behoeft niet altijd financieel voordeel te zijn waarnaar zij streven, hun eerooizucht is zoo groot, dat zij van een deugd een ondeugd is geworden.

In vele gevallen nu vormen deze menschen wel een stuwkracht in de arbeidersbeweging, maar hun invloed wordt verderfelij, zoodra zij een beletsel vormen voor de werkelijke zelfbewustzijnsontwikkeling der arbeiders want voor hen wordt de beweging het doel en tegelijkertijd het middel ter bevrediging hunner eerooizuchtige verlangens, het communisme of socialisme bijzaak. In hoeverre zulke elementen reeds aanleiding hebben gegeven tot tweedracht en splitsing in de arbeidersbeweging (b.v. in de Duitse partij en de Alg. Arbeidersbond) kan slechts bij benadering worden vastgesteld, omdat men niet overal zelf bij kan zijn en berichten in de organen vaak tendentiefus zijn.

Slechts oppervlakkige menschen kunnen beweren dat het maar een kwestie van ondergeschikt belang is, maar dit is het slechts onder bepaalde omstandigheden. Want zoodra besluiten van groote draagwijdte genomen moeten worden, hetgeen niet altijd door alle leden kan worden gedaan, dan is het van groot belang, dat degenen, die het besluit moeten nemen niet onder den geestelijken ban van de „sportmannen“ staan.

Voor de zelfbewustzijnsontwikkeling van het proletariaat is het noodig, steeds weer hieaan te herinneren: dat de bevrijding der arbeidersklasse het werk der arbeiders zelf is en dat zij dus bij de beoordeeling van een voorstel of van een te volgen tactiek niet in de eerste plaats moeten vragen wat anderen er van zeggen, maar zelf trachten zich een oordeel te vormen.

Geleidelijk naar 't Kommunisme.

Op een verkiezingsverg. waar Jan v. d. Tempel het woord voerde, hoorden we deze spreker op typische wijze de gedachtegang volgen, waar de groote massa van 't proletariaat nog in bevanging is. Hij stelde vast, dat de arbeidersverhoudingen zooda in zijn „Toestand der Arbeidersklasse in Engeland“ beschreef en die, welke we weergegeven in „Kapitaal en Arbeid in Nederland“ door Mevr. Holst, wezenlijk groote verbeteringen toonde. Die verbeteringen boekte hij als succes over Soc. Dem. Arb. Partijen en Moderne vakbonden.

En de conclusie was deze: De oude baproeide tactiek heeft het proletariaat op hooger materieel niveau gevoerd, deze strijdwijze zetten we voort, om zoo geleidelijk het socialisme of kommunisme binnen te steeven.

Reeds in 1900 rekende Rosa Luxemburg met deze Bernsteinische Geleidelijkheidstheorie grondig af. We kunnen daaromtrent de lezing van „Sozialreform oder Revolution?“ wam aanbevelen. In 't bijzonder verwijzen we naar de betekenissen der vakbonden, wat in No. 6 van dit blad in 't Hollandsch is afgedrukt.

Wat die aanklokkelijke lijnen van geleidelijkheid betreft: de weeldoorlog en de huidige crisis hebben het vertrouwen daarin bij breede massa's geschokt. De veroveringen, die bij betrekkelijke voorspoed van het kapitalisme gemaakt werden, zijn reeds weer te niet gedaan. De bourgeoisie gebruikt de crisis, om het proletariaat zoo diep te kan neer te drukken. En het proletariaat ziet lijdelijk toe. Het voelt, dat het onmachtig is er iets tegen te beginnen.

De groote les, die de crisis dan ook aan 't proletariaat leert, is enerzijds dat er van blijvende verberingen onder het kapitalisme geen sprake is. En anderzijds werpt ze een schel licht op de vakverenigingen als strijdorganen. De crisis belicht binnen welk raam de taak der vakverenigingen valt. Deze taak is dan de arbeidsvoorwaarden onder het kapitalisme zoo gunstig mogelijk te doen zijn. En nu spreekt het vanzelf, dat een bloeiend bedrijfsleven een gunstiger strijdbodem biedt dan tijden van crisis. Zoo blijkt dan ook, dat de vakverenigingen absoluut niet in staat zijn het levenspeil van het proletariaat te handhaven. Duidelijk zien we, dat ze niet anders kunnen, dan de meest gunstige verhoudingen bij iedere stand van de arbeidsmarkt te bedingen.

Maar op die stand zelf hebben ze geen invloed. Nu is die stand over de heele wereld buitengewoon slecht. Dus ook in Nederland. 't Aantal faillissementen bedroeg van 1 Jan.-26 Mei 1921 in 't geheel 811 en over dat tijdvak in 1922 1078. Vele maatschappijen hebben zich door reorganisatie met zware verliezen nog kunnen redden. Dikwijls werd het nominale kapitaal eenvoudig tot op de helft teruggebracht. Wie dus een aandeel van f1000 had, bezat er nu een van slechts f500.

Geweldig groote wereldmaatschappijen kunnen niet zoo vlug reorganiseern. Zij namen dus andere middelen te baat. De Holland-Amerika lijn plaatste een leening van f30 miljoen, waarvan f20 miljoen in Amerika. De firma Jurgens, die dagelijks onze darmen smeert,

leende f40 miljoen, waarvan f30 miljoen in Amerika. Het Furness Stokvis Concern gaf voor een kleine f24 miljoen nieuwe aandelen uit.

De handelscrisis deed natuurlijk terstond zijn invloed gelden op de banken. Daardoor kwamen in moeilijkheden de Marx en Co. Bank, Gilissen, een paar provinciale banken, Wertheim Gompertz, de Credietvereeniging. Dit heeft weer tot concentratie in 't bankwezen geleid.

Waar de Hollandsche kapitalisten ook aardige klappen gehad hebben, dat is in de rubber. Er is in onze nog niet geheel volmaakte wereld n. l. te veel rubber. Het geeft echter geen vreugde in den lande, maar diepe droefenis. De prijzen en de aandelen kelderden.

Bij deze stand van zaken behoeft het nauwelijks betoog, dat de geldbeleggende parasieten hun lieve centjes liefst niet in Hollandsche zaken steken. Ze nemen daarom liever Staatspapieren. Zij het dan ook geen Russen.

Aan de andere kant voert de crisis natuurlijk tot concentratie der bedrijven. Dat de kapitalist hierbij geen vaderland kent, spreekt vanzelf. Die concentratie grijpt over de landsgrenzen heen. Geldbelegging in de valuta-zwakke landen komt ook veel voor. Zoo werd in Elberfeld een fabriek van klinknagels en schroefbouten opgericht onder medewerking van Joh. Smit te Slikkerveer (klinknagelfabriek). De nieuw opgerichte maatschappij voor Scheepvaart en Expeditie Duisburg-Ruhrort vindt in haar Raad van Beheer bijv. de Scheveningsche reeder van Dam. In de Silezische Credietbank wordt nu deelgenomen door Hollandsch kapitaal.

Uit deze feiten moet voor 't proletariaat duidelijk blijken, dat de stand van de arbeidsmarkt buiten de de invloed der vakbeweging valt. Er volgt ook duidelijk genoeg uit, dat door op de bodem van 't kapitalisme geen blijvende verbetering voor 't proletariaat valt te halen.

In de strijd voor afweer van verslechtering der arbeidsvoorwaarden plaatsen de vakverenigingen zich bovendien volkomen op de bodem van 't kapitalistisch bedrijf. Een „redelijke winst“ meenen ze, dat de ondernemer toekomt. En als een bedrijf met verlies werkt, dan achten ze loonsverlaging noodzakelijk.

Van dit standpunt is 't de ondernemers volkomen geoorloofd de arbeidsvoorwaarden te verslechteren. Want inderdaad werken en hebben vele ondernemingen met geweldige verliezen gewerkt. 't Proletariaat heeft echter met de gevolgen van kapitalistisch wanbeheer niets te maken. Zoodra de arbeidersklasse dit in z'n breede lagen begrepen heeft, dan gaat de strijd om de bedrijven, om de productiemiddelen zelf. Dan eerst zal het zien dat alleen hierom de strijd moet loopen.

Hoe redden zij Europa?

Het moet wel een ondankbare taak zijn voor de knappe bollen van het kapitalisme, om telkens weer met hunne nieuwe bedenksels en hun oude, afgezaagde theorieën bij te dragen tot het „herstel van Europa.“ Hoeveel conferenties zij ook beleggen en hoeveel boeken zij er ook over schrijven, het kapitalisme is en blijft bankroet, in dien zin, dat het voor een steeds grootere massa van menschen onbewoonbaar wordt. Niettegenstaande worden de heeren niet moede te verkondigen, dat er wel verbetering zal komen, als „men“ maar doet wat zij zeggen. Zoo is er weer een nieuw geschrift verschenen, uitgegeven door het liberale Engelsche Blad „Manchester Guardian“, dat pas het tweede is van een heele serie, waarin de knappe bollen hunne wijsheid zullen kunnen luchten. De mannen van gezag, die in de achterenvolgende nummers aan het woord komen, zullen ieder over hun eigen onderwerp licht gaan verspreiden. Als dat niet helpt, helpt niemant. Maar, zoo zegt de beroemde Keynes, die de leiding van bovengenoemd geschrift (Reconstruction in Europe) heeft, al kennen de economen het middel tot herstel, dan zouden zij nog niet in staat zijn het toe te passen, alvorens de politici overtuigd te hebben.

Merkwaardig is ook de volgende uitspraak van dezen parlementariër:

„Wij moeten eerlijk bekennen, dat een dergelijke positie van den vakbond en het personeel het „allerlaaste is, wat wij verlangen en wij zullen ons daar dan ook nimmer bij neerleggen. Wij willen in den vakbond blijven zien een instelling „met een maatschappelijke taak, die er mee naar zal moeten streven de voortbrenging en het transportwezen zoo goed en doeltreffend mogelijk te „doen zijn voor de samenleving.“

Wie dus nog niet weet waarvoor de vakbond dient, hoort het v. B. n. l.: voor de instandhouding van deze kapitalistische samenleving.

Waar deze parasieten het op aan willen sturen is duidelijk. Een vakbeweging met verplicht lidmaatschap, dat zou een uitkomst wezen en in hun wankelbare positie als vakbonden soebatten zij de kapitalistische werkeverger zijn oogen toch niet te willen sluiten voor hunne goede bedoelingen. Echter wordt de maatschappelijke ontwikkeling niet bepaald door belanghebbende baantjesgasten maar door de machtsverhoudingen der klassen. Deze machtsverhoudingen zullen steeds scherper vormen aannemen en naarmate daarvan komen de baantjesgasten meer en meer in 't nauw.

Stellingen der Kommunistische Arbeiders-Internationale.

De objectieve basis van den klassenstrijd in het tijdperk na den wereldoorlog.

1. Het kapitalisme is die vorm van de warenproductie, waarbij ook de proletarische arbeidskracht tot waar geworden is. Zijn voortbestaan als systeem is verbonden aan de voorwaarde, productie en afzet met elkaar in overeenstemming te houden. Zijn beide voornaamste innerlijke ontwikkelingswetten zijn de wetten der concentratie (samentrekking op één punt) en der accumulatie (ophooping) van het kapitaal. Beide wetten scheppen een voortgezette verscherping (in getal en in graad) van de klasse-teenstellingen tusschen bourgeoisie en proletariaat.

2. Het wezen van het kapitalisme dwingt de bourgeoisie om bij optredende storingen in de harmonie tusschen productie en afzet binnen het kapitalisme alle middelen aan te wenden tot het overwinnen van zulke storingen (crisisen), teneinde zich als klasse, en wel als heerschende klasse, in het leven te houden.

Alle crisisen, die zich tot nu toe sedert zijn historische geboorte met onregelmatige tusschenpoelen herhaalden, werden door de bourgeoisie in den loop van zekeren tijd overwonnen.

3. Met het begin van den kapitalistischen wereldoorlog is de laatste crisis van het kapitalisme zijn doodscrisis, begonnen, die tegelijkertijd de laatste historische ontwikkelingsfase van het kapitalisme beteekent. Het karakter dezer doodscrisis vindt zijn grond in het feit, dat het de bourgeoisie als klasse niet meer mogelijk is om binnen het raam van het kapitalisme de harmonie tusschen productie en afzet te herstellen, zonder de fundamente van het kapitalisme zelf (het burgerlijke privaateigendom) te vernietigen. Tot het vervullen van deze taak (de vernietiging der fundamente van het kapitalisme in de vorm van het burgerlijk privaateigendom en de omvorming daarvan in proletarisch klasse-eigendom) is alleen het proletariaat in staat. De bourgeoisie als heerschende klasse biedt het proletariaat bij de vervulling van deze zijn wereldhistorische taak den allerscherpsten tegenstand. Het feit van de doodscrisis van het kapitalisme stelt beide klassen voor het alternatief (keuze tusschen twee dingen) „dood of leven“ En het verscherpt daarom den klassenstrijd tusschen bourgeoisie en proletariaat in al zijn verschijningsvormen tot het uiterste, stelt het proletariaat direct voor de praktische beslissing tusschen socialisme of ondergang in barbaarsheid. De noodzakelijkheid dezer praktische beslissing bestaat voor het geheele wereldproletariaat, al vertoont de objectieve rijpheid der ontwikkeling van het wereldkapitalisme in de verschillende 1 den verschillende graden.

4. De kapitalistische wereldoorlog had zijn wortelen in het imperialisme der hoogontwikkelde kapitalistische landen, dat zich sedert 1830 steeds sterker deed gelden. Hij kwam voort, evenals het imperialisme zelf, uit den dwang der bourgeoisie om zich nieuwe productiebronnen afzetmarkten in de wereld te verschaffen, sedert het gebied van den eigen nationalen staat en der eigen nationale economie te eng gebleken was. De kapitalistische wereldoorlog was de gewelddadige politieke uitbarsting tusschen het economisch in onhoudbare tegenstrijdigheden geraakte kapitaal van verschillende staten, voornamelijk Duitse en Engelsche kapitaal, om de toekomstige beheersing der voorhanden zijnde, resp. onuitputbare productiebronnen en afzetgebieden der wereld.

5. De begeleidingsverschijnselen en het gevolg van den kapitalistischen wereldoorlog hebben de innerlijke economische en politieke structuur van het wereldkapitalisme tot op den grond veranderd, zoodat de verhouding der bourgeoisie onder elkander als ook in het bijzonder de verhouding tusschen bourgeoisie en proletariaat.

6. De krachtsverhoudingen binnen de klasse der bourgeoisie, wier zwaartepunt vóór den wereldoorlog in hoofdzaak in de handen der Europeesche bourgeoisie lag, hebben zich tengevolge der systematische vernietiging van de productiemiddelen der Europeesche bourgeoisie in den wereldoorlog beslist ten gunste der Noord-Amerikaansche bourgeoisie verschoven.

In het kamp der Europeesche bourgeoisie, welke in haar verschillende nationale groepen min of meer van de Noord-Amerikaansche bourgeoisie afhankelijk is, heeft de militaire beslissing van den wereldoorlog zelf aan de Engelsche bourgeoisie in de eerste en aan de Fransche in de tweede plaats een overheersende positie in Europa verschafte.

Het vraagstuk van den kapitalistischen „wederopbouw van Europa“ — en daarmee in verband het probleem der oorlogsvergoedingen — beteekent niets anders als de vraag naar de geschikte methode om de militaire overwinning van de eene kapitaalsgroep over de andere in een zuiver economische en politieke te veranderen. Dit vraagstuk heeft in zijn oplossing door de bourgeoisie ten doel om de economische basis der overwonnen bourgeoisie voort te zetten door het kapitaal der overwonnen bourgeoisie en daarmee de geleidelijke likwidatie (afwikkeling) der nationale zelfstandigheid van de overwonnen kapitalistische staten in den vorm eener kapitalistische internationalisering, waarvan de gevolgen allereerst in economischen en tegelijk terugwerkend ook in politieken zin tot uitwerking komen.

7. Naast deze vorm der kapitalistische internationalisering, waarvan de eigenlijke economische drijfkracht de wet der concentratie van het kapitalisme is, voltrekt zich in het geheele wereldkapitalisme, onder den druk van dezelfde ontwikkelingswet, nog verhoogd door de doodscrisis, de aansluiting der gansche wereldbourgeoisie in den vorm van internationale politieke organisatie, zonder dat daarbij echter de leidende kapitaalsgroepen de zelfstandigheid hunner eigen nationale staten ook maar in één opzicht opgeven, maar juist integendeel deze nog meer dan tot nu trachten te bevestigen. De groote tegenstellingen tusschen het imperialisme der verschillende nationale kapitaalsgroepen worden voortdurend groofter en zijn binnen het raam van het kapitalisme ten slotte slechts door een gewelddadige beslissing op te lossen. De beslissende strijd in den boezem der bourgeoisie om de productiebronnen en afzetmarkten der wereld is door den kapitalistischen wereldoorlog niet afgesloten, doch slechts ingeleid en in nieuwe vorm geopend. Deze strijd in de bourgeoisie-klasse verkrijgt zijn bijzondere verscherping door het feit, dat de afzetmogelijkheden van dag tot dag geringer worden en wel juist tengevolge van de door de doodscrisis op de spits gedreven klasse-teenstellingen tusschen bourgeoisie en proletariaat.

8. Tezamen met de concentratie van het kapitaal gedurende en na den wereldoorlog is de accumulatie (opeenhooping) van het kapitaal in de beide eerste jaren na den wereldoorlog buitengewoon toegenomen. De loon- en arbeidsvoorwaarden van het proletariaat binnen het kapitalisme worden gestadig slechter, de werkloosheid breidt zich ver buiten het raam van de industrieele reserve-armee uit. De bourgeoisie grijpt naar de middelen, die de vermindering harer afzetmogelijkheden moeten goedmaken en de daarmee verbonden val der winstaandeelen; door vermeerdering van het aantal verproletariseerden uit de kringen van het kleinburgerdom en door verhooging van den graad der proletarisering, resp. door uitroeiing van massa's proletariërs van geheele landstreken. Daardoor echter maakt de bourgeoisie de grenzen harer afzetmogelijkheden steeds enger en enger. Gelijktijdig dwingen de reusachtige massa's opeengeroopt kapitaal, dat steeds weer meer waarde vraagt, tot vermeerderde productie, tot schepping van nieuw, reusachtige productiebronnen, in de geheele wereld, waarvan de producten geen afzet meer kunnen vinden. Deze storingen in den afzet voeren onophoudelijk tot beslissende belemmeringen onderbrekingen in het accumulatieproces van het kapitaal en tenslotte tot de ineenstorting van het kapitalisme als systeem. De groote tegenstrijdigheid van het kapitalisme (de toenemende monopolisering der productiemiddelen en de daarmee parallel en gelijktijdig toenemende maatschappelijke arbeidsverdeling in het productieproces) gaat open en maakt de instandhouding der kapitalistische productiewijze onmogelijk. Het kapitalisme bevindt zich reeds in die ontwikkelings-

phase, waarin de instandhouding der productieverhoudingen onverdragelijk is geworden met hun kapitalistisch omhulsel.

Daarmede zijn de objectieve voorwaarden van den directen strijd van het proletariaat om zijn klassendoel (de verandering van het kapitalistische privaateigendom in proletarisch klasse-eigendom) gegeven. De omverwerping der bourgeoisie en de directe verwerkelijking van dit klassendoel van het proletariaat is een maatschappelijke en historische noodzakelijkheid geworden. Eenig en alleen van den wil van het internationale proletariaat hangt het af, dat zij daad wordt. Zoolang het internationale proletariaat dezen wil niet in zich draagt, zal het aan het kapitalisme gelukken om op kosten van de levenskracht van het internationale proletariaat de onvermijdelijke afsluiting zijner doodscrisis voor een zekere tijdsduur uit te stellen. Zoodra echter deze wil de harten en hoofden van het internationale proletariaat vervult, slaat ook tegelijk het uur van de definitieve afschaffing van het kapitalisme en van de bevrijding van het internationale proletariaat.

De Heer Van Burink.

Wij hebben hier in Holland een C.P. Dat is bekend. Deze C.P. heeft een Orgaan, een dagblad, „De Tribune“. Dit blad staat op een zeer hoog peil en is zeer lezenswaard. Mocht het laatste nog niet algemeen bekend zijn, dan wil ik hier gaarne mijn zwakke krachten in dienst stellen van het goede.

Van het goede in „De Tribune“ en van den Heer Van Burink. Want deze twee, dat goede en de Heer Van Burink, zijn niet van elkander te scheiden. Maar, laat ik U eerst mijnheer Van Burink voorstellen:

Ongeveer een jaar geleden is hij hier uit Indië gearriveerd, waar hij een voornamelijk rol speelde in de beweging. Hier te lande aangekomen, kwam hij, als alle goede revolutionairen, regelrecht op de C.P. aangeteld.

Door zijn uitnemende kennis van het Marxisme en zijn ongelooftelijke communistiche geschiedheid was hij weldra onontbeerlijk voor deze partij en werd hij spoedig benoemd tot Rotterdamsch correspondent van „De Tribune“, welke, helaas, nog steeds niet genoeg van deze superbe krachten aan zich heeft kunnen binden.

De heer Van Burink, door zijn zuivere revolutionaire instinct geleid, zag al direct, welk een vreeselijk gevaar voor de revolutie de K.A.P. al bij zijn oprichting was.

Want, dit is het wonderlijke in dit genie, hoewel hij niets afweet van de K.A.P. principes, zijn onfeilbaar inzicht toont hem direct het gevaarlijke dezer principes.

En nu kom ik weer op het goede van „De Tribune“ en meer genoemde Heer.

Luister, hoe beangstigend-juist deze Marx-Redivivus de K.A.P.-ploerten schildert in het hoogstaande dagblad der C.P. van Zaterdag 10 Juni j.l. buitenedide: De heeren Kappers waren weer aanwezig. Natuurlijk! Deze heeren, wier hoogste leuze is:

DE C.P. MOET KAPOT, deze heeren, die tijdens de verstoorde vergadering der modernen buiten in de handen wreeven, zelf buiten schot bleven en gnuivend constateerden: „nu gaat het pas goed“, deze heeren, die in Schiedam en Delft er om smeekten om toch maar eens afgedroogd te worden, om zich daardoor als martelaar te kunnen aandienen, deze heeren, die de massa zeggen te zoeken, besloten, toen onze vergadering door het optreden der politie niet kon doorgaan, zich met minder tevreden te stellen.

De heer Wijnveld gaf het parool en in optocht trokken de heeren toen naar de Schipperstraat, waar de S.D.A.P. een openbare vergadering belegd had. Of het den heeren weer gelukt is, de politie aan het ranselen te zetten op de ruggen van weerloze arbeiders, terwijl de heeren provocateurs zelf buiten stonden, weten we nog niet en doet er ook weinig toe af. De feiten spreken reeds voldoende en wij, die de Kappers werkelijk kennen, durven gerust verklaren, dat wij geen schurftiger arbeidersvijanden kennen, dan deze provocateurs.

Daar is onze Rotterdamsche politie, die in dit opzicht toch ook haar sporen heeft verdiend, nog maar een kindje bij.

Eenige kappers moeten beweerd hebben, dat de Heer Van Burink bij het neerschrijven van dit Van Delfsel-achtig proza geïnspireerd werd door het niet kunnen doorgaan der vergadering.

Andere spionnen (want dat zijn alle Kappers) scholden den Heer Van Burink voor een broodschriftje en een parasietje.

Hetwelk niet pikt voor den smaak en het goede inzicht dezer nietswaardigen.

De heer Van Burink is een eerlijk, onafhankelijk, geleerd, zeer hoogstaand man.

Hopenlijk zullen wij nog wel eens gelegenheid hebben de aandacht op dezen upper-revolutionair te vestigen.

Dat hij, voor het welzijn der arbeidersklasse lang moge leven!